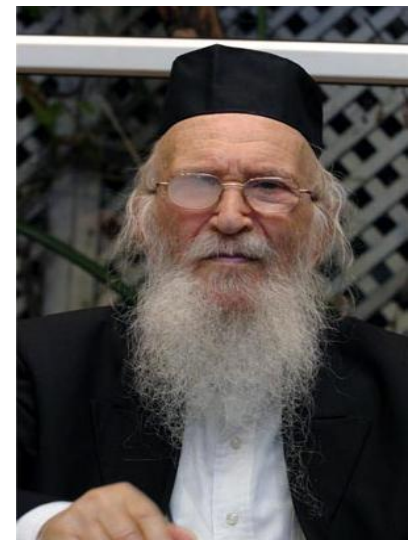
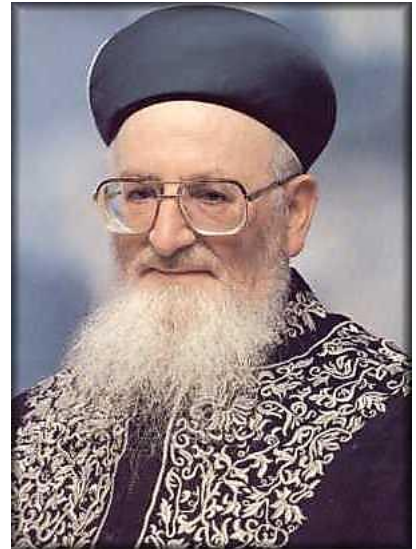
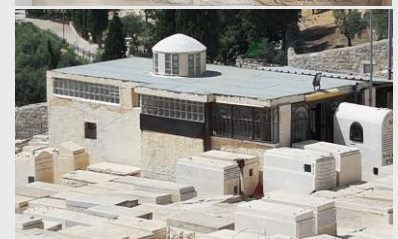
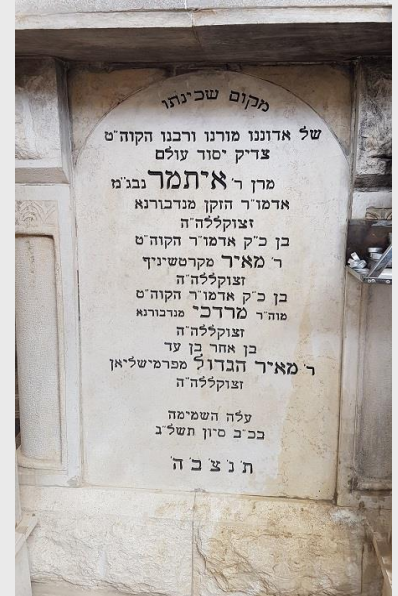

פניני הצדיקים

רבי איתמר רוזנבוים זצ"ל האדמו"ר מנדבורנה- נולד ב-ה תמוז ה'תרמ"ו (1886) בעיר קרטשניף שברומניה. נקרא על שם זקינו הרה"ק רבי איתמר הכהן מטשיזיקוב. בצעירותו לקה בלבו, ואז כתב לו אביו במכתב, שמכונן שנרא ע"ש זקינו שהאריך ימים והיה עשיר, כך הבטיח לו שיאריך ימים ולא יחסר לו כלום, וסיים את מכתבו: **"ודברי ברוח-הקודש נאמרו!"**. וכך אכן היה. עוד בחיי אביו, בהיותו כבן 15 החל לכהן באדמו"רות בצ'רנוביץ' ושם הקים את בית-מדרשו. עם פרוץ מלחמת העולם הראשונה עבר לוינה ולאחר מכן לקרטשניף. לפני מלחמת העולם השנייה חזר שוב לצ'רנוביץ'.

בימי השואה הוא וכל בני משפחתו ניצלו בנסים גלויים והוא בשנת ה'תש"ח עבר לניו-יורק שבארה"ב. שם הקים את בית נדבורנה עד עלותו ארצה בשנת ה'תשכ"ט (1969). שם קבע את משכנו בתל-אביב בשכונת יד אליהו. שם יסד את בית-מדרשו 'באר מים חיים', ניהל את חצרו וחסידים רבים נהרו אליו לשמוע את תפילותיו הנרגשות ולהתברך מפיו. נחשב בסוף ימיו לזקן אדמו"רי נדבורנה. **ענוותן. הסתיר את שיעור קומתו מעיני הבריות. בעל רוח-הקודש.** האדמו"ר מגור, רבי ישראל אלטר זצוק"ל, נסע פעמים רבות לתל-אביב כדי להמתיק סוד עם רבנו. פעם כאשר יצא ה'בית-ישראל' מהפגישה עם הצדיק, אמר לאנשים מסביבו: "תכנסו ותראו, איך יהודי צריך להראות!". ביום האחרון לחייו הבחין שאחת מפתילות ציציתיו נקרעה, והבין כי אינו זקוק למצווה זו והכין את עצמו למעבר לעולם הנצח. נפטר בערב שבת קודש, כ"ב בסיון ה'תשל"ג (1973). חי כ-87 שנים. ציונו בהר הזיתים.

אביו: האדמו"ר ר' מאיר מקרטשניף. **סבו:** באדמו"רים ר' ישכר בער ור' מרדכי (הקים את בית נדבורנה). **אשתו:** מרת מלכה רובין (בתו של רבי אשר ישעיה מקולבוסוף). **בניו:** ר' חיים מרדכי, ר' מאיר (רבה הראשי של קובה ורב קהילה במקסיקו), ר' ישכר בער מסטרוז'ניץ, ר' יצחק אייזיק מזוטשקה, ר' אשר ישעיה מנדבורנה-חדרה. **חתניו:** ר' שלום ישכר בער שפירא מקאכניע, ר' ישראל דוד משאץ-שנדישוב, ר' אברהם אבא לייפר מפיטסבורג, ר' מאיר אייזיקסון מרומאן מפילדלפיה (אחייניו).

על העובדה, כי הרב היה בעל רוח-הקודש ומהו כח העצום הטמון בספר התהלים ניתן למצוא בקונטרס 'עובדות וסיפורים על הרה"ק רבי איתמר זצוקללה' וכן סיפר בנו, כ"ק מרן האדמו"ר זיע"א: "זכרתי בילדותי אשר פעם אחת באמצע הלילה עורר אבי הרה"ק רבי איתמר זיע"א את אמי הרבנית הצדקת מרת מלכה ע"ה משנתה ואמר לה אשר אחד מאנשי שלומי [רבנו זיע"א אמר את שמן] **מהעיירה הסמוכה צריך לישועה,** ושתעזור לו באמירת התהלים, ושניהם ישבו ואמרו תהלים בהתעוררות רבה".

"אחר זמן נשמעו נקישות חזקות בדלת, ואבי פתח הדלת, **והנה בפתח עומד שם אותו היהודי, שעליו אמרו תהלים,** והרגיע אותו אבי ונתנו לו לשתות, ויספר הלה, שהיה אצל נכרי אחד בשביל מסחרו כדרכו, **ואותו נכרי היה חייב לו סכום כסף.** הנוכרי דיבר עמו על דא ועל הא, ולפתע נעל אותו באחד מהחדרים וקשר אותו שם, והלך להביא כלי משחית כדי להורגו, ואז לא יצטרף להחזיר את הכסף, ואותו יהודי לא מצא שום דרך לברוח, והחל לבכות, היות שחשש על חייו. ואחר כך הרגיש, שאינו קשור כל כך, ופתח תיכף הקשרים מעליו וברח בחשאי מבית הנכרי, ואינו יודע משום מה ברח דווקא לכאן לבית הרבי".

● יפור נוסף שהובא בקונטרס זה אותו סיפר יהודי אחד מתושבי שכונת יד אליהו, שהייתה לו חנות בסמוך לבית רבינו ברח' הפלמ"ח. יום אחד באו אליו ביקורת פתע ממש-הכנסה, והוא ידע אשר אצלו המצב כפי רע, ואין שום התאמה בין פנקס למשנהו, **ומרוב בהלה ברח מהחנות ישר לבית רבינו.** אנשי הביקורת שראו אותו בורח, החלו לרדוף אחריו. היהודי נכנס לביהמ"ד ומשם ישר לדלת השמאלית ליד המזרח לחדרו של רבינו הסמוך לביהמ"ד, ובכה ואמר שאנשי מס הכנסה רצים אחריו, ואם ייתפס המצב מר עבורו. אמר לו הצדיק שיאחז בכיסא שלו, בינתיים חיפשו אנשי מס הכנסה את היהודי, ובטעות נכנסו לדלת בצד ימין הפונה לכיוון המקווה. לאחר חצי דקה הבינו, כי טעו ונכנסו לחדרו של רבנו, וראו את הצדיק יושב בשולחנו, והתנצלו לפניו שנכנסו בלא רשות, ויצאו מהבניין בידיים ריקות, והיהודי שהיה בחדר ואחז בכיסא נשם לרווחה, והתקשה להאמין, **שעל אף שהם היו במרחק של חצי מטר ממנו- הם לא ראו אותו בזכות רבנו הקדוש.** אמנם אז פתח עליו רבנו בתוכחה: "כך מנהלים עסק? בשביל שאתה לא יודע לסדר את החשבונות, הייתי צריך לעשות בשבילך כזאת?!", ורבינו ביקש ממנו שיראה לסדר חשבונותיו בטוב טעם מכאן ולהבא.

● יפר בנו כ"ק מרן אדמו"ר מנדבורנה חדרה שליט"א: "רוח קדשו של אבי הייתה כאחד הצדיקים הקדמונים, באחד מהימים הגיע אליו יהודי ובידו קוויטל ארוך מאוד - כלומר, ילדים רבים. בקוויטל התאונן היהודי על מצבו הדחוק, ועל כי אינו מוצא פרנסה לכלכל את ביתו. אבי התבונן בקוויטל והשיב ליהודי: **'ה' יעזור שבשנה הבאה תזכה לילד נוסף.**" הלה חשב, שאבי לא מבין את רצונו ולכן אמר: 'רבי אין לי מה לאכול, ב"ה ביתי מלא כבר בילדים'. אבל אבי התבונן שוב בקוויטל והשיב באותה ברכה. **ואכן כעבור שנה נולד לו בן.** הגיע היהודי לבשר לאבי על השמחה, ואז נענה לו אבי בפנים שוחקות וסיפר לו: 'לפני שנה כשנתת לי את הקוויטל התבוננתי היטב בשמות כל בני הבית וראיתי שלאף אחד מהנפשות הרשומות אין מזל לפרנסה". **'נאלצתי אפוא לברכך בילד נוסף אשר יוולד עם שערי פרנסה- מעכשיו תמכור תפוחים!** ואכן מאותה עת שפר עליו מזלו ופרנסתו הייתה בהרחבה ובשפע רב".

האדמו"ר הרב ישראל מרדכי טברסקי מראחמיסטריווקא זצ"ל - נולד ב-ז' סיוון ה'תרפ"ט (1929). נקרא על שם הבעל שם טוב הקדוש (ר' ישראל) ועל שם בן דודו של סבו (ר' מרדכי מזלטיפולי) שנפטר שבועיים קודם ללידתו. בתחילה למד בת"ת 'עץ חיים' בירושלים. בהמשך למד בישיבת 'חיי עולם' ולאחר מכן בישיבת 'שפת אמת'. כבר מילדותו היה מנותק מ'הבלי העולם' ושוקד על התורה הקדושה ולעיתים היה שוכח לאכול וממעט בשינה. לאחר חתונתו המשיך ללמוד בהתמדה שעות ארוכות והיה יכול לשבת קרוב ליממה רצוף בבית המדרש. בצעירותו ייסד את ישיבת 'מאור עיניים'. לאחר פטירת אביו סירב לקחת את האדמו"רות אולם ר' אברהם יהושע העשיל טברסקי ממכונובקה זקן אדמו"רי צ'רנוביל הכריחו לשמש באדמו"רות. אף בהיותו אדמו"ר רוב יומו עסק בלימוד וכך קרא לחסידיו להקדיש את זמנם ללימוד. היה מסיים את הטיש בליל שבת מוקדם ומיד פונה ללימודו, והיה מורה, שמי שרוצה ללמוד שלא יגיע לטיש. רבינו - היה בו הכול: תורה, תפילה, יראת ה', קדושה וטהרה, פרישות, מידות נאצלות, חכמת חיים, אהבתו לתורה הק' ללא מיצרים, ענווה מופלאה, בקיא עצום בתורה הקדושה והעידו החברותות שלמדו עימו בצעירותו, כי מדי יום ביומו - למד לא פחות מעשר שעות רצופות ללא הפסקה. נפטר ב-כ"ב סיוון ה'תשס"ד (2004). חי כ-75 שנים. ציונו באוהל אדמו"רי רחמיסטריווקא בהר הזיתים בירושלים.

אביו: האדמו"ר ר' יוחנן (ר' יוחנטשה). **אמו:** מרת רבקה (בת ר' נחמן יוסף ווילהלם). **אישתו:** בת ר' סנדר אורי (מצאצאי האדמו"ר ר' צבי אלימלך שפירא מדינוב - בעל ה'בני יששכר'). **חברותות:** הגאונים ר' אברהם חיים ברים, ר' נטע נטע ציינווירט, כ"ק האדמו"ר רשנ"ג מלעלוב, ר' דוד שובקס ור"י וינגרטן. **בנו:** האדמו"ר ר' דוד (האדמו"ר הנוכחי). **חתניו:** הגאונים ר' שמואל אבא טברסקי, ר' דוד יצחק יעקב בידרמן, ר' נחמן יוסף. ר' משה אשכנזי, ר' יהושע מנחם שטרן, ר' שלמה טייטלבוים (האדמו"ר מאלסק), ר' בן ציון רבינוביץ' (משפיע בישיבת 'מאור עיניים' ובישיבת 'שערי תורה').

להלן סיפורים מופלאים, המעובדים מתוך 'שחרית- העיתון הדיגיטלי היומי של הציבור החרדי': רבינו לא הרגיש כל פחיתות כבוד לעשות כל מלאכה המוטלת עליו, גם אם אין זה מדרכם של אדמו"רים. סיפר אחד מתושבי ארה"ב שכאשר אחד מצאצאי רבינו נסע לארה"ב, ובהיותו שם השכיר את דירתו שבארץ ישראל למשך חודש ימים ורשם לו מספר טלפון למקרה הצורך של בעיה, והיה זה מספר הטלפון של רבינו בירושלים.

כאשר הגיעו לבית הרגישו שיש בעיה במקרה, ומיד התקשרו למספר הטלפון שהיה בידם, ורבינו ענה בטלפון ואמרו לו, שהמקרה לא עובד (והם כמובן לא ידעו עם מי הם מדברים). ענה רבינו, שהוא מיד בא לראות, מה קרה. לאחר כרבע שעה רבינו הגיע לביתם, וראו אדם מבוגר עומד בפתח והכניסו אותו - כי לא הכירוהו אישית. רבינו ניסה לתקן את המקרה, וכשלא הצליח, התכופף ושכב על הרצפה, כאשר הוא מנסה לבדוק מכל הצדדים היכן התקלה... ולאחר שלא הצליח לתקן, אמר להם, שלא ידאגו, כי הוא כבר יקרא לטכנאי על חשבונו, ורק בשבת, כאשר הגיע הלה ל'טיש' של רבינו, הבחין בכך, שאותו 'טכנאי' זקן אינו אלא רבינו...

באחת השנים הראשונות להנהגתו, בא אליו אחד, שסיפר על מיחושים שונים, שתוקפים אותו, ואמר שבעבר נוטל היה אי אלה גלולות להרגעה - אולם, אלה אזלו, וכבר אינם בהישג יד. הרבי שאלו למקום מגוריו ובירכו בחמימות. בערבו של יום הבחינו תושבי שכונת סנהדריה, מקום מגוריו של הלה, בדמותו של האדמו"ר מראחמיסטריווקא המהלך מבית לבית ומחפש אחר דירת מגוריו של יהודי זה, התברר, שבאותו יום טרח רבינו להשיג למענו את התרופות, ובא להביאן אליו - אלא שחיפש את הכתובת המדויקת...

גם לאחר שהוכתר לאדמו"ר, המשיך רבינו ללכת לבדו ברחוב ללא גבאי, ואף היה מגרש את הנטפלים אליו, כאומר, אני יודע את הדרך לבד, עד שהגאב"ד הגאון רבי יצחק יעקב וייס (בעל ה'מנחת יצחק') זצ"ל הוכיחו על כך ואף אמר לו, שהוא גוזר עליו בגזירת רב, שלא ילך לבדו ברחוב, ומאז לא גירש את הגבאי, ואף מסופר כי נכנס פעם למספרה בשכונת גאולה כהרגלו תמיד - ולא רצה להטריח אחרים שיבואו לגלחו, וישב שם יחד עם שאר האנשים, עד שהגיע תורו, ולא הניח לנמצאים שם, שיוותרו לו על תורם...

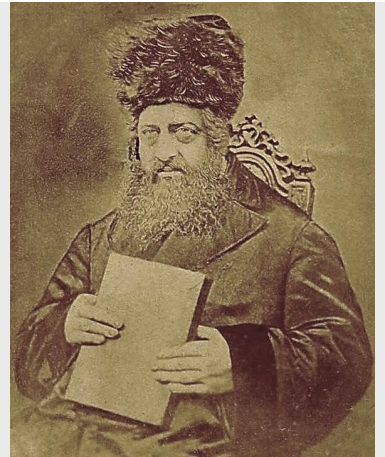
עד סוף ימיו לא הניח, שסובביו יעשו לכבודו. וכאשר נערכו תפילות לרפואתו ב'כותל המערבי', בתקופה הראשונה של מחלתו, נסער מכך נוראות ואמר שאינו מבין את המהומה, במה הינו שונה מכל יהודי אחר, למה מרעישים אצלו יותר מכל יהודי אחר הזקוק להיות בריא...

כאשר בנו נסע פעם לחו"ל, ניצל רבינו את העובדה שדירתו ריקה עתה ומצא בה מקום נסתר להגות בתורה הקדושה שעות רבות באין יודעים. הדבר התגלה כאשר בפתע אירעה 'הפסקת חשמל', והשכנים הבחינו בנר הדולק מתוך הבית ה'ריק'...

חתנו הגאון ר' יהושע מנחם שטרן שליט"א סיפר: "לא אשכח, כאשר ביקש פעם מו"ח זי"ע לצאת ולקדש את הלבנה, והיו עננים רבים, והיה צורך להמתין דקה קלה עד שיתבהרו השמים. באותם רגעים אחדים שב מו"ח אל חדרו ואחד שהציץ פנימה - ראהו לומד ביגיעה בספר חזו"א - הלכות מקוואות.

ויפר חתנו הגב"צ רבינוביץ' שליט"א: "זכרוני כי בליל פורים היה מו"ח זי"ע שוקד על לימודו כל הלילה, וכלל לא עלה על יצועו. באומר, שכדי לקיים מחר את מצוות היום - אינו צריך להיות כוחו בכוחותיו, שכן ניתן לקיים 'משלוח מנות' גם מתוך עייפות. ביום הפורים ערך שולחן לקהל והמונים הגיעו להיושע אצלו בכל העניינים, אולם, אחר שהחשיך היום, שוב מיהר כבר לגמרא, אותה אהב יותר מכל החמודות שבעולם והחל לומד בשקיקה שעה אחר שעה, כהולך מדברות, שלא ראה מים זה מכבר, באומר: 'הן כל היום לא למדנו מאומה'."

הרב יהודה אסאד זצ"ל: נולד באסאד שבהונגריה בשנת ה'תקס"ג (1803). נודע כעילוי עוד מילדותו. מגדולי רבני הונגריה. **גאון אדיר בנגלה ובנסתר. עניו. מלומד בניסים. סייע לעניים וליתומים. לא הביט במראה ואף לא ידע כיצד הוא נראה.** העיד על עצמו, כי השכינה נשקפת בפניו. נלחם נגד תנועת ההשכלה. שימש כדיין בקהילת סרדהלי והקים בה ישיבה גדולה ובה מאות תלמידים. שימש כאב"ד בעיירות ראגנדארף, סרדהלי וסומיץ. עד לפטירתו. נפטר ב-כ"ג סיוון ה'תרכ"ו (1866). חי כ-63 שנים. ציונו בסלובקיה. בנו, ר' אהרון שמואל מילא את מקום אביו.

רבינו - בחיי חיותו לא הניח לצייר את צורת קודשו. ישנן שתי גרסאות באשר לתמונתו. הגרסה הרשונה מספרת, כי לאחר פטירתו, ביקשו מוקיריו ותלמידיו להנציח את תמונתו, כדי שיישאר להם זכר, ולכן הלבישוהו בבגדי שבת והושיבוהו על כסאו לאחר פטירתו. כל אלו שלקחו חלק בדבר לא השלימו את שנתם. הגרסה השנייה אומרת, שבשעת לווייתו של רבינו הובעה משאלה ע"י תלמידיו להנציח את רבינו. לאחר דין ודברים פסקו גדולי הדור להתיר את ציור קלסתר. התמונה הופצה בכל רחבי הונגריה. ההכנסה הייתה בסך 1,200 פלורין. סכום מכובד להשיא בכבוד את בתו הצעירה.

אביו: ר' ישראל. **אשתו:** מרת אסתר אבאנני. **ילדיו:** ר' מרדכי, ר' יצחק משה, ר' אהרון שמואל, טשארנא ביישץ, הינדל ביכלר, שרל ביכלר, פרומט ויינר, מלי מירל מרים וזנר, ביילא שולמן. **מרבתי:** ר' מרדכי בנט (מהר"ם בנט), ר' משה סופר (החת"ם סופר). **מספריו:** יחידושי ר' יהודה אסאד - פרקי אבות ידברי מהרי"א - יחידושי אגדה על התורה ודרושים, הספדים ומאמרים.

שנת ה'תר"ח (1847) הייתה שנת פרעות במדינה, וכמובן שהיהודים היו הקורבנות הראשונים. השמועה פשטה בעיירתו של רבינו, שקבוצת שודדים מתכננת לערוך פשיטה בליל הסדר, בשעה שכל היהודים מסובים לשולחן החג. באו ואמרו זאת לרב והוא ביקש מתושבי העיירה - שיעשו כולם את הסדר בצוותא.

הצדיק ישב בראש ועודד את התושבים. כשבא הצופה והודיע שהשודדים מתקרבים לשערי העיירה, יצא הרב לקראתם, יחידי, כשהוא עטוף בקיטל לבן, וצעד בבטחה לכיוון השודדים. כשהגיע לטווח ראייה הוא קירב את השופר, שהיה בידו לפיו והחל לתקוע בו.

בו במקום פרצה מהומה בקרב השודדים והם נסו בבהלה. במהלך המנוסה מתו רבים מהם, כשהם נרמסים בידי הסוסים וביד חבריהם הנמלטים. בעקבות אירוע מופלא זה הוקמה אנדרטה גדולה בצקום, לזכר החללים שנפלו באותו לילה.

כששמעו זאת תושבי העיר הגויים, התמלאו קנאה והתארגנו לפגוע ברב העיר. הם ארבו לו בכיכר העיר, וכשהתקרב אליהם יצא אחד מהמון, אופה העיר, שהיה אדם אלים, ונפנף בחרבו כלפי הצדיק, שהתקרב אליו ללא פחד.

חמתו של אותו אופה בערה בו ביותר. הוא הניף את חרבו למעלה בכל כוחו על מנת להורידה בכוח כדי לפגוע בגופו של הרב. אולם כאן קרה הנס, ובמקום לנעוץ את החרב ברב, ירדה החרב וחתכה את ידו הימנית של אותו אופה. הבין מיועדנו בשל מה הרעה ולאחר ימים ניתן היה לראותו מסתובב בעיירה ומזהיר את חבריו הגויים, מפני סופו של מי שמעיז לפגוע ביהודי. וכך פעל שנים רבות.

התמונה המופיעה הינה תמונה יחידה הקיימת (התמונה הראשונה צוירה מתוך הציור השני המקורי). ולעצם קיומה ישנן שתי גרסאות, שהרי בחיי חיותו לא הניח לאף אדם לצייר את תמונתו. הגרסה הראשונה מספרת כי לאחר פטירת הרב, תלמידיו הרבים שהעריצו אותו ביקשו להנציח את תמונתו כדי שיישאר להם זכר.

על כן גמרו בליבם מספר תלמידיו להלבישו בבגדי שבת והושיבוהו על כסאו לאחר פטירתו וכך ציירו את צורתו הקדושה. אומנם כל אלו אשר לקחו חבל הזה הרע להם במאוד לא הוציאו את שנתם!!! ונענשו עבור כי הטריחו את גוף קודשו אחרי פטירתו לטלטל אותו על צורך זה.

בגרסה אחרת, שסופרה ע"י הרב אברהם יהודה ליכט, מסופר שבשעת הלווייתו של הרב הובעה ע"י מאן דהו המשאלה להנציח את קלסתר פני הצדיק, הוצעה השאלה לפני כל אותם הרבנים שבאו להלווייתו, כדת מה לעשות? מצד אחד התנגד הרב בימי חייו להצטלם אולם מאידך גיסא, משתוקקים היו תלמידיו ומעריציו לראות פני רבם ולהשימו מול עיניהם תמיד.

לאחר דין ודברים, שארך זמן מה, פסקו רבני וגדולי הדור להתיר את ציור קלסתר דמותו הקדושה. לפיכך הלבישו את גופו הטהור בבגדי שבת והושיבוהו על כסאו כאילו חי וצילמוהו. התצלומים הופצו בכל קהילות הונגריה, ההכנסה הייתה 1200 פלורין. סכום שהספיק להשיא בכבוד הראוי את בתו הצעירה.

המקובל הצדיק הרב מסעוד הכהן אלחדאד זצ"ל - נולד במרוקו בשנת ה'תק"פ (1821). עם שחר נעוריו שם פעמיו ועלה עם הוריו לארץ הקודש. לאחר שמילא כרסו ש"ס ופוסקים, אגדה ובמדרש התמסר בשנת ה'תרכ"ז (1867) ללמוד את תורת הקבלה. בה עסק כשישים שנים. לעיתים התבקש לצאת לשליחות מצווה עבור הישיבה הקדושה למדינות שמעבר לים, לצפון אפריקה ולאירופה. בשנת ה'תרס"ב (1902) הגיע לג'רבה שבתוניס. בהיותו שד"ר בפורטוגל נפגש עם הגאון ר' ישועה הלוי, מח"ס 'לי לישועה' ושניהם עסקו יחד בתורת הנגלה והנסתר.

בשנת ה'תרס"ג (1903) התמנה לראש קהילת חסידים בית-א-ל ועמד בראש הישיבה עד ליומו האחרון. ברוב התקופה עבר לפני התיבה והתפלל על פי כוונת רבינו האריז"ל בסידור הרש"ש. לאחר פטירת המקובל ר' ששון בכר משה פריסייידו בשנת ה'תרס"ג ניהל בשיתוף ר' נחמן וידאל אנג'ל את ישיבת בית-א-ל ושימש לראש המקובלים חסידים בית-א-ל. **מלומד בניסים. רבים פנו אליו ונושעו. גאון בנגלה ובנסתר.**

בתקופת השלטון הירדני במזרח ירושלים ובהר-הזיתים בין השנים תש"ח-תשכ"ז חולל הר הזיתים ומצבות חוללו ונופצו בצורה מזעזעת ועם שחרור ירושלים הוחל תהליך שיקום הקברים אולם היה חסר מידע על רישומי הקברים עד אשר לפני מספר שנים נמצאו פנקסי רישום הקבורה של משפ' פרנס (שימשו כחברא קדישא) ובוצע תהליך מיפוי החלקות ובכך נחשפו קברים רבים בשנים האחרונות. בשנה האחרונה לקראת 90 שנה לפטירת רבינו, נמצא ציונו והונחה עליו מצבה. נפטר בערב שבת-קודש כ"ד סיוון ה'תרפ"ז (1927). חי כ-107 שנים. ציונו בחלקת החסידים שבהר-הזיתים בירושלים.

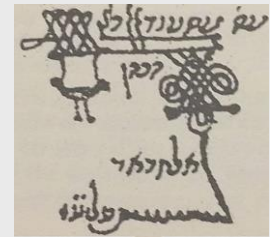
אביו: ר' דוד. **אמו:** מרת חנה (בת המקובל ר' שלמה נחמיאס). **מרבתי:** המקובל ר' ששון בכר משה פריסייידו (בעל 'שמן ששון'). **חברותא:** הגאון ר' ישועה הלוי (מח"ס 'לי לישועה'). **נשותיו:** מרת רבקה מסעודה (בזיווג ראשון), מרת קלארה (לבית ישי- בזיווג שני). **בנותיו (זיווג ראשון):** מרת לאה חמו תמר שמחה (נישאה לר' יצחק צייגא), מרת רחל (נישאה לר' דוד הכהן אלחדאד). **בנו (זיווג שני):** ר' יוסף (נולדו לו שני בנים- ר' אשר מסעוד ור' אברהם אלברט). **בנותיו (זיווג שני):** מרת שרה שרינה, מרת בת-שבע, מרת יונה פלומבה. **מספריו:** יכח מעשיו- דרשות שדרש בביה"כ רבן יוחנן בן זכאי בירושלים • **בן מכבד אב- על התורה • שמחת כהן ב"ח • שו"ת עפ"י הסוד ודרשות.**

כאשר הגיע רבינו לבעיר זריז שבתוניס, ראה כי אנשי הקהילה עומדים ומתלחשים ביניהם. שאל אותם רבינו לפשר ההתלחשיות והם אמרו לו: "דע לך רבינו, כי אנו סובלים בעיר הזו ממכת פרעושים, לכן אנו מתייעצים מה לעשות שכבודו לא יסבול מזה". אמר להם רבינו: "לכו והביאו לי עץ של דקל". רבינו הציב אותו בפניה מרכזית בשכונת היהודים, וראו זה פלא: **כל הפרעושים נאספו לענף הדקל. לאחר מכן פקד הרב על ועד הקהילה לזרוק את ענף הדקל למקום מרוחק. כל ימי שבתו של הרב בעיר, לא סבלו היהודים מהפרעושים.**

בבוא הרב לעיר ספאק, עיר הנמל בתוניס, התרים את היהודים. אחרי ההתרמה, ביקש להתעניין אם ישנה אונייה המפליגה לעיר תוניס, הוא לקח את מטלטליו לאוניה, ואחרי שאמרו לו את השעה שאמורה האוניה להפליג, שב לבית שְהֶקְצָה לו ועד הקהילה. בשעה היעודה, נפרד הרב מיהודי העיר, והלך לכיוון הנמל, בעלותו לאוניה, שאל את המלחים לגבי חפציו, אך הללו הכחישו ואמרו: "לא הבאת שום חפצים לאוניה". הרב שתק ולא אמר מילה, והנה רב החובל נתן הוראה למלחים לתפוס את מקומם בהנהגת האוניה. **אך הללו ניצבו כמו נד, ולא יכלו לזוז ממקומם.** אמר להם רב החובל: "אולי עשיתם משהו לא טוב ובגלל זה אתם תקועים במקומכם?". הודו המלחים כי הם הסתירו את חפציו של רבינו. "מהר, לכו והחזירו לו את חפציו!", פקד עליהם. ואכן, רק לאחר שנתנו לרב את חפציו יכלו להתהלך כבראשונה. **מאותו רגע, ידעו מלחי האוניה ורב החובל להיזהר בכבוד הרב ולהוקירו, ונחשב בעיניהם כמלאך אלוקים.**

בשנת ה'תרס"ב (1902) בא לעירנו בתור שד"ר פעם שניה. ועד ראייה אנוכי שנעשה על ידו עובדה פלאית. בזמן ההוא היה מושל ישמעאלי בשם אצדק ג'ינב שונא יהודים מושבע. והיה מתנגד לגביר יהודי בשם שלמה פארינתי. באותו השבוע שהגיע רבינו, הלה רדף אחר בניו של הגביר כדי לתפוש אותם ולהכניסם בבית הסוהר. כשיצא רבינו מבית הגבירים, הלכו יחד עמו לגביר שלמה פארינתי. הלה קיבלם בכבוד גדול ולאחר מכן אמר לו: "סלח נא אדוני הרב, אני שמעתי על הוד כבודו שהוא בעל פלאות וכמה ניסים נעשו על ידו. הנני מחלה את פני קדשו למלא את בקשתי ולבקש רחמים מצור עולמים שיעקור מעירנו את המושל שלנו". וסיפר לו כיצד הלה מצר את צעדיהם.

אחרי התבוננות היטב בדבריו השיבו: "יהיה לבי בטוח בה' יתברך כי אחרי שלושה ימים יעקר המושל הזה מהעיר". וכאשר אמר כך היה. ביום השלישי קיבל המושל מברק מהממשלה לצאת מיד מהעיר. וכל העם ראו כן תמהו על הנס הגדול שנעשה על ידי הרב. והגביר שלמה בא לפני הרב וחיבקו ונישק את ידיו ורגליו והעניק לו מתנה גדולה ונדר על עצמו להתנדב נדבה שנתית לעדת בית א-ל לכל נפש מבני-ביתו סך מסוים והחמיר לתת את נדבתו עד יום מותו ובניו אחריו.

הגאון המקובל הרב מרדכי אליהו זצ"ל - נולד ב-כ"א אדר ה'תרפ"ט (1929). מנהיג, מקובל, גאון בנגלה ובנסתר. מלומד בנסים. בעל רוח-הקודש. רבים נושעו מברכותיו. נודע כמנהיג הרוחני של הציבור הדתי לאומי. עמותתו. למרות העוני ששרר בבית-הוריו הרב שקד על התורה אף לאור הנר. התייתם מאביו בגיל 11. בהיותו כבן 31 התמנה בבי"ד הרבני בבאר שבע והיה לדיין הצעיר ביותר בישראל. לאחר מכן עבר לבית-דין בירושלים, ולאחר שלוש שנים נוספות התמנה לדיין בבי"ד הרבני הגדול.

כיהן בתפקיד הראש"צ והרב הראשי לישראל בשנים ה'תשמ"ג-ה'תשנ"ג (1983-1993). קירב רחוקים באמצעות ביקוריו התכופים בקיבוצים, במושבים ובבתי-ספר. הרבה להסתובב בעולם אצל קהילות יהודיות, תוך כדי שהוא מחזק את ידיהם בשמירת שבת, חינוך הילדים וטהרת המשפחה. נפטר ב-כ"ה בסיוון ה'תש"ע (2010). ציונו בהר המנוחות בירושלים. בהלווייתו השתתפו יותר מ-100,000 אנשים. חי כ-81 שנים.

אביו: המקובל ר' שלמאן אליהו. אמו: מרת מזל (אחותו של ר' יהודה צדקה, ונכדת אחותו של הגאון חכם ר' יוסף חיים, ה'בן איש חי'). **ילדיו:** ר' שמואל (רבה של צפת וחבר מועצת הרבנות הראשית), ר' יוסף (ראש כולל "דרכי הוראה לרבנים" בירושלים, כולל המכשיר אברכים לרבנות ודיינות ולהנהגת קהילות בארץ ובעולם), שלמה ובת. **אשתו:** הרבנית צביה שתח'.

מרבתי הגאונים: ר' עזרא עטיה, ר' מרדכי שרעבי, ר' ישראל אביחצירא (ה'לבבא סאלי'), ר' יעקב מוצפי, ר' דוד עזראן. **מתלמידיו:** בנו, ר' שמואל. בנו, ר' יוסף. ר' שמואל זעפרני (ר"י המאירי ועוזרו האישי של הרב), ר' אליהו בן דהאן (מנכ"ל בתי הדין הרבניים בארץ), ר' מישאל רובין, ר' מנחם בורשטיין (ראש מכון פוע"ה), ר' עזרא שיינברג (ר"י אורות האר"י בצפת), ר' יהודה מוצפי (ר"י מנחת יהודה).

מספריו: יאמרי מרדכי ידרך התורה ידרכי טהרה • סדרת ספרים 'מאמר מרדכי' • קיצור דרכי טהרה • שו"ת הרב הראשי • שו"ת קול אליהו • שו"ת מאמר מרדכי • סדרת ספרים דברי מרדכי • סדר הסליחות השלם • סדרת סידורים קול אליהו • תהילים כינור דוד • **קונטרסים:** הלכות חנוכה, הלכות ט"ו בשבט, הלכות פורים, דיני פורים משולש, הלכות ברכות הנהנין ועוד.

○ יפר לי רבי ומורי, ראש הכולל, הרה"ג ח. בן חיים שליט"א, סיפור- שהוא אישית ראה, ומעשה שהיה- כך היה: רב הכולל, עולה בכל שנה ביארצייט של אביו המנוח. והנה, פעם אחת כשעלה לשם, ראה את הרה"ג מרדכי אליהו זצוק"ל שעלה גם כן לציון אמו המנוחה. והסתבר, כי ציון אביו של הרב נמצא במרחק מטרים ספורים מציונה של אמו של הרה"ג מרדכי אליהו.

והנה, לאחר דקות מספר, שומע הוא את עוזרו הראשי של הרב, ראש ישיבת המאירי, הרב שמואל זעפרני שליט"א פונה אל הרה"ג מרדכי אליהו ואומר לו: "**הרב, תתפלל גם על זו, שלא תבוא אליך!**" כאשר הוא מצביע באצבעו לעבר ציון הנמצא צמוד לציון אמו. הרב חיים התבונן ולא הבין, על מה היו מכוונים דבריו של זה, והביט בפליאה גדולה.

למראה פניו המשתוממים של הרב, סיפר הרב שמואל זעפרני שליט"א את הסיפור המופלא הבא: "אשה אחת הייתה באה אל הרב מרדכי אליהו. בכל פעם הייתה בוכה ומצטערת. כשהרב שאל אותה: 'מה הבעיה?', השיבה כי, לא עלינו, היא ערירית. אין לה בעל ואין לה ילדים, והיא איננה יודעת מה יהיה אחרי פטירתה.

היא בכתה ושאלה את הרב: מי יאמר עליה קדיש לאחר פטירתה? מי ילמד לעילוי נשמתה? הרב כדרכו בקודש ניחם אותה- אבל היא בשלה". פעם אחת, נכנסה אל הרב ופניה אורו, השיבה, כי מצאה פיתרון לבעייה".

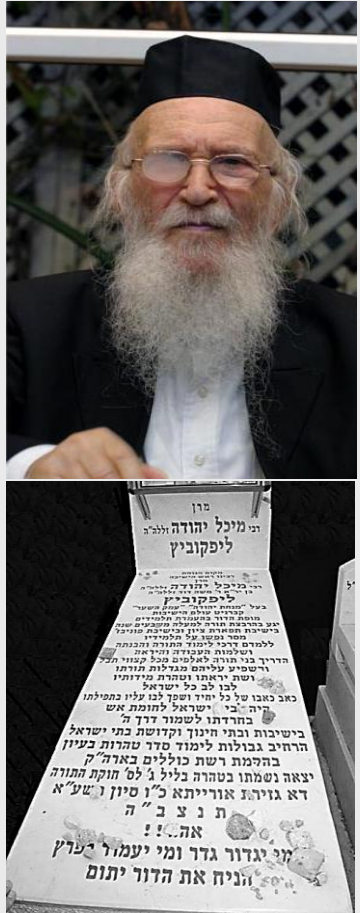
"כשנשאלה 'מהו הפיתרון שמצאה?', השיבה: 'כי היא תרכוש קבר הצמוד לציון אימו של הרב. ולאחר אריכות ימים ושנים, כשתגיע אל מקומה, מבקשת היא את הדבר הבא: בכל פעם כשהרב יעלה לציון אימו, יתפלל גם עבור נשמתה'.

למשמע דברים אלו הסכים הרב מיד. ובאמת לאחר שנפטרה, בכל פעם כשהרב עלה לציון של אימו, הייה מתפלל גם עבור נשמה גלמודה זו".

שנה אחת, עלה הרב לציון אימו המנוחה, אולם הרב שכח להתפלל גם לעילוי נשמתה של אותה אלמנה שנפטרה זה מכבר לבית-עולמה. **כשבא לביתו, רעייתו שתח' אמרה לו, כי בזמן שלא היה בבית, נקשה על הדלת אישה אחת שחיפשה אותו. אשת הרב השיבה, כי הרב אינו נמצא בביתו כעת, לפיכך ביקשה אותה אישה שתמסור, כי פלוגית חיפשה את הרב".**

"למשמע דברים אלו נחרד הרב עד מאוד, שכן מדובר באישה שנפטרה. היות ושכח הרב להתפלל עבורה, מצאה היא לנכון לפנות לביתו ולהזכיר לצדיק, כי הבטיח להתפלל גם עבורה. על אתר קרא הרב לאחד הרבנים והם נסעו במיידית להתפלל על ציונה. עתה אני מזכיר לרבינו, שלא ישכח חלילה להתפלל על ציונה של האלמנה הערירית, כדי שלא תאלץ נשמה גלמודה זו לבוא בשנית אל הרב לביתו ולהזכיר, כי עליו להתפלל גם עבורה.."

מֵרֵב מִיכָל יְהוּדָה לִיפְקוֹבִיץ זצ"ל - ממנהיגי הציבור הליטאי וראש ישיבת פוניבז' לצעירים. נולד בוולוז'ין בשנת ה'תרע"ד (1913- אביו היה אז למעלה מגיל 70). בילדותו למד בחדר המקומי. בנוסף שכר לו אביו מלמדים פרטיים שמימן ממשכורתו הדלה. בגיל שתים עשרה נסע ללמוד בישיבה הקטנה בלידא. את בר המצווה חגג עם חבריו בישיבה, בלי הוריו שהיו בוולוז'ין. כעבור זמן נסע לוולנה ללמוד בישיבת רמילס וכעבור שלוש שנים שב לביתו בוולוז'ין.

בשנת ה'תרצ"ז (1936) עלה עם משפחתו לא"י. למד בישיבת חברון בירושלים ובה נודע כאחד המצוינים שבחבורה. בשנת ה'ת"ש (1940) מיד לאחר נישואיו התמנה לכהן כר"מ בישיבת 'תפארת ציון'. במקביל למד בכולל 'זיכרון מאיר'. ייסד שיעור לבעלי בתים בנושא חינוך בביה"מ 'חזון איש' (לאחר מכן הועבר לבית משפ' שכאר) ונמשך כ-50 שנים ברציפות. בשנת ה'תש"י (1950) החל לשמש כר"מ פוניבז' לצעירים (יחד עם ר' אהרן יהודה לייב שטיינמן) שם מסר שיעורים במשך כשישים שנה והעמיד אלפי תלמידים. בשנת ה'תשנ"ח (1998) ייסד רשת כוללים ארצית ללימוד סדר טהרות. אהבתו לתורה לא ידעה גבולות. ענותו מופלא. תלמידיו אהבוהו אהבת נפש. דאג לכל תלמיד כאילו היה בן יחיד. מעולם במשך כל חייו, לא נשען על משענת הכסא. נפטר ב-כ"ו סיוון ה'תשע"א (2011). **בצוואתו ציווה שיספידוהו רק שני בניו, וכן להימנע מלתארו בתארים "גאון" ו"צדיק".** בהלווייתו השתתפו יותר מ-100,000 אנשים. חי כ-97 שנים. ציונו בבני-ברק.

אביו: ר' משה דוד. **אמו:** מרת חיה. **אשתו:** מרת חוה אסתר (בתו של ר' אברהם יצחק גרשונביץ, אב"ד ז'בינקה, שכיהן כר"מ תפארת ציון ב"ב). **בניו:** ר' משה דוד (חתן ר' מרדכי זליבנסקי. משמש כמשגיח בישיבת מאר יעקב ובישיבת משכנות התורה. ר"מ בישיבת בית דוד), ר' אברהם יצחק (חתן ר' בן ציון פלמן מבני ברק. משמש כר"מ בישיבת בית מדרש עליון).

חתניו: ר' בנימין ביינוש קורלנסקי (שימש כר"מ בישיבת פוניבז' לצעירים. נפטר ב-ז' סיוון ה'תשס"ו), ר' יצחק שאול קניבסקי (בן מרן ר' חיים), ר' אליעזר שטיינמן (נכד ר' אהרון יהודה לייב ומרן ר' חיים קניבסקי), ר' בנימין דוד אלישיב (בן מרן ר' יוסף שלום אלישיב. ראש כולל תפארת בחורים ומחבר ספר יד בנימין), ר' משה אליהו שוורץ (ר"מ בישיבת מאור יצחק-חמד).

מרבתינו: ר' שלמה היימן, ר' אברהם ישעיהו קרליץ ("חזון איש"), ר' יחזקאל סרנא, ר' אהרון כהן, ר' יהודה לייב חסמן, ר' איסר זלמן מלצר. **מתלמידינו:** ר' חיים קניבסקי, ר' נסים קרליץ, ר' מאיר צבי ברגמן, ר' יצחק מאיר פליטנשטיין (האדמו"ר מקופיטשניץ), ר' דב צבי קרלנשטיין ועוד אלפי תלמידים.

מספרינו: מנחת יהודה - על מסכתות קידושין, גיטין, ב"ק, ב"מ, סדר קדשים וזרעים. **אמרי דעת** - שיחות ומכתבים. **דרכי החיים** - יסודות החינוך בימינו. **עמק השער** - ביאורים והערות על 'ספר המקח' לרב האי גאון

ל תושב בני-ברק נולד לאחרונה נכד במזל-טוב. שעות אחדות אחרי הברית, היה אמור לטוס הסב המאושר לחו"ל לצורך פרנסתו. אך תכנית לחוד ומציאות לחוד. בעוד הסב אורז מזוודות, להורי התינוק נודע, שיתכן כי הברית תידחה ולא תתקיים במועדה, משום שהתגלה שהרך הנולד חלה בצהבת. "הרופאים הסבירו, שמצבו הבריאותי של התינוק לא מאפשר לקיים את הברית בזמנה", סיפר אביו.

הסב שרצה בכל מאודו להשתתף בברית נכדו, סר לביתו של הגאון רבי מיכל יהודה לפקוביץ בבני-ברק, ושאלו: "האם עליי לבטל את כרטיס הטיסה?". "אין צורך", השיב לו הגאון רבי מיכל יהודה. "תארוז מזוודות והברית תתקיים בזמן". הסב חזר לביתו והחל להתכונן לקראת נסיעתו לחו"ל, למרות שהברית הייתה צפויה להתקיים רק במועד בלתי ידוע. אלא שכאן התחולל המופת הפתאומי: **שעות אחדות אחר-כך, הודיע המוהל להורי התינוק, שרמת הצהבת ירדה משמעותית וניתן לקיים את הברית בזמנה.**

ה רב נהג לנפוש בכל שנה בתקופת "בין הזמנים" בדירת נופש במושב "חזון יחזקאל". בכל פעם ניסה הצדיק לשלם לבעל דירת הנופש על זמן שהותו, אך בכל שנה התחמק בעל הדירה ולא הסכים לקחת כסף. ר' מיכל יהודה, שהבין שלשלם בכסף מזומן הוא לא יוכל לשלם, רצה לשמח את בעל דירת הנופש ולפני ששב לביתו בבני-ברק, השאיר מכתב נרגש בכתב ידו, שבו הודה על האכסניה הנעימה.

הרב הוסיף גם את המשפט הבא: "בזכותכם כתבתי בדירתכם חידושי תורה במשך 130 שעות". בדירת הנופש במשך 13 יום הוא ישב וכתב ברציפות, בכל יום במשך 10 שעות, מ-9 בבוקר ועד 7 אחה"צ. עשר שעות רצופות של כתיבת חידושי תורה וביורוי סוגיות. בהמשך היה מתפלל מנחה, ומיד לאחר מכן התיישב ללמוד בהתמדה ובחשק עוד מספר שעות, כאילו לא ישב וכתב היום כבר עשר שעות רצופות ומאומצות...

מרן רבי מיכל יהודה לפקוביץ, זכה ללמד תורה לשלושה דורות למעלה משישים שנה. תחת הנהגתו התחנכו אלפי תלמידים, ולפעמים אף שלושה דורות למדו והתחנכו אצלו. וכך שח פעם: "פעמים רבות ראיתי תלמידים, שבתחילה נחשבו ללא מוצלחים ובסופו של דבר הצליחו מאוד. מה הסיבה לכך?", הטעים הרב ואמר: "דווקא אלו, מתוך שלא הצליחו, הוריהם העתירו עליהם תחנונים, שפכו דמעות בתפילה, אמרו תהילים ונתנו צדקה בעדם, ובזכות מעשים אלו בנם עלה על הדרך הנכונה ועשה חיל בתורה. אך לעיתים הילדים המוצלחים, הרי הם מוצלחים ועליהם לפעמים 'שכחו' להתפלל ולהעתיר, ולכן לא תמיד ההצלחה שלהם התמידה".

מדבריו: • ישנה חשיבות רבה לדוגמה האישית. כאשר הבן רואה את אביו לומד תורה ומקפיד בקיום מצוות הדבר משפיע עליו יותר מתוכחות. • אין להלחיץ מדי את הילד, אך גם לא לפנקו יתר על המידה ולאפשר לו חופשיות יתר. • הורים חייבים לנהוג בסמכותיות, כדי שהילדים יהיו חייבים לשמוע להם גם בדברים שאינם נראים בעיניהם. • המפתח להצלחה בחינוך הילדים הוא תפילה בדמעות.

אנו מבקשים ממי שיש לו תמונות טובות יותר של
הצדיקים או של הקברים, אנא שלחו למייל
PnineZadikim@gmail.com

למעוניינים לקבל את העלון ישירות למייל, יש לשלוח
בקשה PnineZadikim@gmail.com

כל החומר נלקח
מעלון 'פניני עין-חמד' משנים עברו
לקבלת עלון פניני עין-חמד,
יש לשלוח בקשה למייל:
PnineEH@gmail.com

העלון מוקדש לרפואת רחל ברכה בת פדילה דליה הי"ו ובני-ביתה
ולהצלחת כל עם ישראל ובתוכם יוסף ליאור בן דליה אפרת ומשפחתו